

Ellende

De ellende begon op de dag dat Elliot drie oude dames ontmoette op het strand en daar niets over zei tegen zijn moeder. Waarom niet? Omdat hij ergens diep vanbinnen al wist dat ze voor problemen zouden zorgen. En dat kon hem toen niets schelen. Problemen leidden je af van andere problemen. Dat was voldoende.

De dag was nochtans goed begonnen. Elliot ging naar de keuken zoals hij altijd deed: springend van rotsblok naar rotsblok. De kunst was er te geraken zonder de grond tussen de rotsen te raken. Dan werd het een geluksdag. Omdat hij al gauw wist welke rotsblokken wiebelig waren en welke niet, werd het altijd een geluksdag. Jammer genoeg was het humeur van mama er ook nog. Daar had hij geen vat op, wat hij ook deed. Op het rotsblok vlak voor de deur bleef hij staan.

Mama, die eigenlijk Mette heette, stond in het midden van de keuken met haar rug naar hem toe en keek gefascineerd naar de magnetron. Aan het beslag op de tafel, de vloer en het plafond te zien was ze van plan geweest pannenkoeken te bakken (altijd een goed teken!), maar ergens onderweg had iets veel interessanter haar aandacht getrokken: een pracht van een wetenschappelijk experiment.

‘Het werkt!’ Mama keek verrukt naar de vork die ze rechtop in de magnetron had gezet. Elliot maakte al in stilte een kruis over het toestel. Bliksems knetterden alle kanten op. ‘Beng!’ zei het ding en samen met

het lichtje in de magnetron vielen de lichten in de keuken uit. Mama merkte het niet eens. Ze stond ijverig met een vulpen in een notitieboekje te noteren. Ze had pas op latere leeftijd de wetenschap ontdekt, vertelde ze hem ooit, en ze was er sindsdien niet meer van weg te slaan. Alles moest onderzocht en bewezen worden. Hun huis was een begraafplaats voor elektronische toestellen die in naam van de wetenschap gestorven waren. De eigenlijke begrafenis was Elliots afdeling, mama zorgde enkel voor de aanloop ernaartoe.

Ze had niet eens opgemerkt dat hij met een reuzensprong in de keuken was geland. Pas toen hij naast haar stond, keek ze op. Ze grijnsde naar hem. 'Hé, kleintje, wist je dat magnetrons bliksems kunnen opwekken?' Elliot schudde zijn hoofd. Ze tikte met haar vulpen tegen zijn neus. 'Wel, daar moeten we dan snel iets aan doen.' Ze liep vrolijk naar de tafel, bleef staan en keek fronsend naar de klodden beslag.

'Hmm, pannenkoeken, hè?'

Elliot knikte en ging snel op zijn plaats aan tafel zitten. Hij hield ervan mama bezig te zien in de keuken. Met gewone dingen, niet met het opblazen van keukentoestellen, al moest hij toegeven dat hij ook dat best spannend vond. Ze zette de hoofdschakelaar weer aan en ging met een grote koekenpan aan de slag. 'Bosbessen of slagroom?'

Elliot trok een lelijk gezicht. Mama grinnikte en deed beide op zijn pannenkoek. Toen kwam ze tegenover hem zitten. Hij priegelde een beetje met de bosbessen en de pannenkoek (met slagroom kun je niet priegelen) en deed alsof hij at, maar ondertussen begluurde hij haar van onder zijn wimpers. Mama glimlachte alsof ze een geheimpje had en nam de grootste pannenkoek van de stapel. Toen goot ze er een berg poedersuiker overheen. Elliot vergat dat hij stiekem zat te gluren en gaapte openlijk naar haar bord. Mama gniffelde en stak parmantig een hap in haar mond.

Ze at! Dit was echt een goede dag. Plots stopte ze met kauwen en keek ze fronsend naar haar bord. Elliot schrok. Was er iets mis? Ze wees. Hij boog zich over haar pannenkoek. Meestal zocht hij tussen de bruine

kraters en opgedroogde rivierbeddingen naar sporen van buitenaards leven, maar omdat hij vermoedde dat mama dat niet bedoelde, zocht hij naar iets anders. Net toen hij met zijn neus helemaal boven de pannenkoek hing, blies ze. Een wolk poedersuiker stoof op. Recht in zijn gezicht. Mama schaterde het uit. Het duurde even voor zijn hersenen hadden verwerkt wat er precies was gebeurd. Maar toen wou zijn buik nog maar één ding: wraak! Langzaam greep Elliot naar de bus slagroom. Oké, dat is niet zo stoer als een pistool, maar het werkte wel. Mama stopte abrupt met lachen. 'Oh nee.'

Hij grijnsde zijn meest meedogenloze killergrijns. 'Oh ja.'

Even bleven ze elkaar doodstil aankijken, toen schoot mama er gillend vandoor. Hij ging brullend achter haar aan, de slagroomspuit in de aanslag.

Ze liep naar buiten. Eerst naar de barak waar de badkamer was, dan door de barak waar zij sliep, dan door die van hem en ten slotte door de barak die haar werkkamer was. Ze lachte de hele tijd. Op dat moment wou Elliot dat er oneindig veel barakken op het terrein stonden. Maar dat was niet zo, dus toen ze door haar werkkamer waren gerend, vluchtte mama naar de rand van de klif. Elliot begon te grijnzen. Nu had hij haar! Kalm liep hij achter haar aan. Een frisse wind blies zijn haar uit zijn gezicht. Dat vond hij normaal gezien niet leuk, maar hier, hoog boven het strand, kon het hem niet zoveel schelen. Hij liep naar het uiterste punt van de klif. Mama was blijkbaar vergeten dat hij achter haar aan zat met een levensgevaarlijke slagroomspuit. Ze stond met haar rug naar hem toe tegen de reling die om de rand van de klif heen liep. Elliot bleef staan. Van hieruit zag ze er breekbaar uit. Doorzichtig haast. Net een spatje water dat tegen een raam te pletter was gewaaid.

'Mama?'

Mama draaide zich om en veegde snel langs haar ogen. Ze probeerde te glimlachen. 'Veel wind hier...'

Daar trapte hij dus niet in. Hij bleef staan.

Mama glimlachte opnieuw, dapperder nu. 'Kom je nog met die bus of niet?'

Had hij iets verkeerd gezegd? Had ze iets gezien dat haar droevig stemde? Snel keek hij over de reling. De zee en het strand diep onder hen lagen er verlaten bij.

Mama haalde haar schouders op. ‘Goed, dan ga ik weer naar binnen.’

‘Nee!’ Elliot begon als een gek te spuiten. Op haar haren, haar gezicht, haar handen. Ze probeerde hem gillend af te weren, schaterde het uit. Ze lachte! Hij spoot nog harder.

‘Nee, Elliot, niet doen!’

‘Vraag genade aan het Monster van Weerstation XYZ369!’

Mama kronkelde alle kanten op, haar lach tinkelde tegen de ijzeren reling van de klif. ‘Monsters bestaan niet!’

Elliot bleef genadeloos spuiten, maar mama gaf zich niet zomaar gewonnen. Ze trok hem onderuit. Lachend en gillend werden ze elkaar af. Tot de bus helemaal leeg was. Toen stopten ze. Mama lag op haar rug. Elliot lag bovenop haar. Ze keken elkaar aan. Hij met zijn witte suikersnoet en zij met haar witte slagroomhaar. Ze grinnikte. ‘Een mooi stel zijn wij...’ Elliot grinnikte terug. ‘Het mooiste dat er is.’

Plots verkrampte haar gezicht. Elliot schrok. Het ging toch weer goed? Ze sloeg haar armen om hem heen en drukte hem stevig tegen zich aan. ‘Belooft me dat je bij me blijft.’

Er zat plots een prop slagroom in zijn keel. ‘Mama...’

‘Belooft het.’

‘Ik beloof het.’

‘Goed zo.’

Ze drukte hem nog steviger tegen zich aan.

‘Mag ik dan nu naar het strand?’ vroeg hij.

‘Ja.’

Ze liet hem niet los.

‘Mama...’

Ze liet hem nog niet los.

‘Ik voel me net een pannenkoek...’

Mama schoot in de lach en liet hem met tegenzin gaan. Elliot sprong op

en spurtte weg. Ze keek hem na. Dat wist hij gewoon. Maar hij wou niet omkijken. Ze zou er bezorgd uitzien. Dat wist hij ook gewoon. Dus liep hij door, griste in de keuken een bivakmuts van de kapstok, sprong in mama's gummilaarzen en trok de deur open. Behoedzaam keek hij naar links en naar rechts. De bivakmuts op zijn hoofd wiebelde heen en weer. Er was niemand te zien. Perfect. Elliot zette af en sprong over de rotsen naar het pad dat steil afliep naar het strand. Daar kloste hij naar beneden en zette toen weer af. Exact vijftig grote gummilaarzensprongen verder hield hij stil.

Tijdens het springen had hij strak naar de grond gekeken, maar nu keek hij toch snel even omhoog. Hij kon het weerstation niet meer zien, maar hij wist dat mama voor het raam van de keuken zou staan. Hij zwaaide en beeldde zich in dat ze lachte en terugzwaaide. Toen keek hij snel weer naar de grond. De grond kan je veel vertellen. Of de zon schijnt (zoals nu), of het eb is (zoals nu), of er iemand aankomt (zoals n- ...). Een schaduw viel over de toppen van mama's gummilaarzen. Elliot keek geschrokken op. Een meeuw vloog krijsend over en nam de schaduw weer mee. Hij lachte luid, luider dan de roffel in zijn borst, duwde de bivakmuts van voor zijn ogen en raapte een schelp op voor zijn verzameling.

'Dag Monster.'

Een tweede schaduw viel over de gummilaarzen.

'Hé, we hebben het tegen jou!'

'Of zie je hier nog een ander monster, Monster?'

Langzaam keek hij op. Twee jongens, dubbel zo groot en breed als hij, stonden grijnzend voor hem. De ene lachte en de andere kraakte zijn vingers. Elliot trok gelaten zijn bivakmuts van zijn hoofd. Die had nu toch geen zin meer. Zij kenden hem, en hij kende hen. Thomas haalde het liefst uit met zijn vuist en Sam met zijn voet.

Elliot zette zich schrap. De echte ellende moest nog komen. Samen met de drie oude vrouwen op het strand. Maar voor hem was dit al meer dan ellende genoeg. Hoog in de lucht schoven de eerste wolken voor de zon. Dat zag hij aan de toppen van mama's gummilaarzen, die al hun kleur verloren.